

TOM HINDLE

LOĎ PLNÁ PODEZŘELÝCH. DVA DETEKTIVOVÉ.

JEDEN VRAH.

OSUDNÁ
PLAVBA

OSUDNÁ
PLAVBA

Copyright © Tom Hindle, 2022

First published as A FATAL CROSSING in 2022 by Century,
an imprint of Cornerstone. Cornerstone is part
of the Penguin Random House group of companies.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petra Johana Poczarová, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3280-7 (pdf)

OSUDNÁ
PLAVBA

T O M H I N D L E

přeložila Petra Johana Poncarová

VENDETA

Věnováno Hayley, bez jejíž neutuchající
podpory by tato kniha nevznikla

Seznam významných pasažérů a posádky na palubě
lodi *Endeavour*. Sestavil lodní důstojník Timothy Birch.

První třída
slečna Hallová
manželé Greenovi

Druhá třída
pan Temple
monsieur Dupont
pan Blake
manželé Webberovi
manželé Morrisovi
manželé Hewittovi

Třetí třída
neznámá žena
rváč

Důstojnické zázemí
kapitán McCrory
pan Birch
pan Wilson

Podpalubí
pan Seymour
pan O'Shea

Celou noc přšelo. Lilo bez ustání, kapky bušily do paluby lodi *Endeavour* a s rachocením dopadaly do ocelových komínů. Přesto si loď dál razila cestu Atlantikem. Možná plula o něco pomaleji, avšak ani tyto nepříznivé podmínky ji nemohly zastavit. Od přídi k zádi měřila bezmála dvě stě osmdesát metrů, ve tmě zářila světla z nespočtených kulatých okének. Dokud nevyhasnou motory, bude vzdorovitě pokračovat v cestě do New Yorku.

Jakmile se oblaka vypršela a začala se rozestupovat, vysoko na obloze se zamihotalo unavené šedé slunce. Dešťová voda ulpívala na předním stěžni, kapala z lanoví a leskla se v kalužích na palubě.

V létě by se spolu se sluncem okamžitě objevili i pasažéři. Ti z první a druhé třídy by se těšili, že prozkoumají loď, jejich spolucestující ze třetí třídy by se vyškrábali ven zkrátka proto, aby unikli stísněnosti svých přeplněných kajut. Korzovali by po promenádách vedoucích po bocích lodi, opírali by se o zábradlí a vyhlíželi na moře nebo by si spěchali zabrat dřevěné lavičky na hlavní palubě. Avšak v polovině listopadu vyvolalo slunce menší nadšení. Dokonce i ve třetí třídě působila možnost setrvat ve vyhřáté kajutě mnohem lákavěji než představa pobytu venku v zimním chladu.

První pasažér, který se to ráno objevil na palubě, byl chlapec v hnědém vlněném kabátku a krátkých kalhotách, následován matkou.

Dítě si celou noc stěžovalo. Mělo hlad. Trápila ho mořská nemoc. Když ho teď matka pozorovala, jak šťastně poskakuje po promenádě na pravoboku, věděla, že ve skutečnosti chtěl chlapec jen ven z kajuty. Lodě patřící společnosti Aurora Cruise Line byly sice navrženy spíše s ohledem na luxus než na rychlost a kajuty třetí třídy na lodi *Endeavour* byly nesporně pohodlnější než neutěšené podmínky, v nichž předtím přicestovali z Ruska do Anglie, přesto však stísněná místnost, již sdíleli s pěti dalšími lidmi, z nichž každý hovořil jiným jazykem, nebyla vhodná pro neklidné dítě.

Žena si přitáhla kabát, spěchala za synem a volala na něj, aby byl opatrný, protože mu na vlhkém dřevě podkluzovaly a vrzaly boty. Chlapec však na její naléhání nedbal a běžel po celé délce paluby, po levé straně míjel úhlednou řadu kulatých okének, po pravé záchranné čluny seřazené jako stráž. Škvírami v palubě nad nimi vytrvale stékaly těžké dešťové kapky.

Vtom se chlapec bez varování smykem zastavil. Obvykle když doběhl na roh ulice, tak se otočil, poskakoval z nohy na nohu a gesty matku povzbuzoval, ať ho dožene. Tentokrát se však zarazil u paty palubních schůdků vedoucích nahoru na palubu druhé třídy a upřeně se díval před sebe. Matku to natolik překvapilo, že se také zastavila a snažila se odhadnout, co ho tak ohromilo.

Mohla nad tím však uvažovat jen několik málo vteřin, protože pak syn začal ječet.

Posledních pár metrů utíkala, veškeré obavy z pádu na kluzké podlaze byly tytam. Když k němu doběhla, popadla ho za kabát a sevřela ho v náručí. A pak, když spatřila, co chlapec objevil, zalapala hrůzou po dechu.

U paty schodiště leželo tělo postaršího muže. Měl na sobě promočený černý oblek a působil dojmem, jako by ho zrovna

vytáhli z oceánu a odhodili na palubu. Pokožku měl mrtvolně bledou, prořídlé bílé vlasy přilepené k hlavě, oči prázdně civěly k nebi. Žena svírala chvějícího se syna, táhla ho pryč a začala volat o pomoc.

Za několik okamžiků se z kajut vyhrnuli další cestující. Nikdo z nich nerozuměl rusky a v první chvíli se tvářili podrážděně a zmateně. Dosud na sobě měli noční úbory, tu a tam si někdo ospale protíral oči – avšak když uviděli tělo, ve všech tvářích se usadil jednotný výraz šoku.

Někteří se odvraceli ve strachu, aby se do záležitosti nezapletli. Jiní přistupovali blíž, aby lépe viděli. Ti, kdo měli na hlavách bekovky, smekli, a jeden muž hvízdal a sám pro sebe prohodil, že je to pěkné nadělení. Další hlasitě zavtipkoval o tom, že pracháči z první a druhé třídy nemají ani dost slušnosti, aby umírali v jim vyhrazených částech lodi. Odpovědi mu byla salva chraplavého smíchu od několika z jeho neurvalých společníků, kteří se nejvíc rozparádili, avšak byl to trefnější postřeh, než si nejspíš sám uvědomoval. Muž ležící na palubě byl jediný, kdo měl na sobě cokoli, co se jen vzdáleně podobalo obleku.

Za několik minut přiběhli dva lodní důstojníci, kožené boty skřípaly na palubě, černé vlněné kabáty za nimi vlály. Když uviděli tělo, mladší z nich smeknul čepici se štítkem a prohrábl si vlasy. Jeho kolega ho hrubě popadl za paži a poslal ho pro pomoc. Pak sám přistoupil s rozpřaženýma rukama k rozrůstajícímu se hloučku pasažérů, zvolal, že na místě není nic k vidění, a požádal je, aby se rozešli.

Jeho snahy však vyšly vniveč. V době, kdy se jeho společník vrátil s dalšími členy posádky, to působilo dojmem, že polovina pasažérů ze třetí třídy přišla vyšetřovat, co se stalo. Některé přivolal křik, jiní upozorovali, že se před kajutami něco děje, a tak se strkali, natahovali krky, lapali po dechu při pohledu na tělo a potichu si mezi sebou špitali.

Zatímco se důstojníci marně snažili odvelet tlačící se dav, dva stevardi položili tělo na nosítka, která donesli z lodní ošetřovny,

a zakryli ho prostěradlem. Avšak když nosítka zvedli a odhalili tak v místech, kde muž ležel, kaluž krve a dešťové vody, ozval se výkřik, jehož se děsili.

„Někdo ho zabil!“

Okamžitě se začala šířit panika a důstojníci se marně pokoušeli uklidnit vzdouvající se a křičící masu pasažérů. Ti z nich, kdo mluvili anglicky, se protlačili dopředu a dožadovali se vysvětlení, kdo přesně byl zabit a co se v celé věci podniká.

Navzdory ledovému větru, který prudce narážel na palubu, trvalo ještě dlouho poté, co bylo tělo odneseno, než se dav konečně rozešel a pasažéři se vydali hledat přístřeší. A i pak bylo důstojníkům jasné, že nemá cenu doufat, že tím celá záležitost onoho rána skončí.

Nepochybovali, že se zvěsti o morbidním objevu mezi dvěma tisíci pasažéry na palubě lodi a její posádkou rychle rozšíří. Stejně tak věděli, jak rychle se očitá svědectví změni v klevěty a jak se budou s každým převyprávěním příkrášlovat jednotlivé podrobnosti.

Do zakotvení v New Yorku zbývaly ještě čtyři dlouhé dny. A během několika hodin bude loď kypět zvěstmi o smrti, krvi a vraždě.

STŘEDA,
12. LISTOPADU 1924

1

Když se ozvalo zaklepaní na dveře, byl jsem už hodinu vzhůru. Ležel jsem na palandě a upřeně pozoroval žlutou stuhu, kterou jsem jemně držel v prstech.

Upřímně řečeno už to budou téměř dva roky, co jsem se pořádně vyspal celou noc. Dva roky od chvíle, kdy jsem mohl zavřít oči a klidně podřimovat. Samozřejmě, vzpomínky jsou tu pořád. Ulpívající pocit viny, který nikdy doopravdy nezmizí. Avšak pouze v noci – když jsem sám, ve tmě – se doopravdy odhalí. Už se za mnou netáhne jako stín, místo toho se nade mnou tyčí, jako by se zhmotnil do reálné podoby.

A i když se mě nakonec zmocní spánek, stejně není úniku. Často se probouzím na kavalci – mnohdy několikrát za noc – celý zbrocený potem a lapám po dechu. Dnešní ráno nebylo ničím odlišné. Před rozbřeskem jsem se s trhnutím vzbudil, nahmatal jsem stuhu a přitiskl si ji k hrudi.

Zhluboka jsem dýchal, abych se uklidnil, a mnul jsem látku mezi prsty. Byl to pruh žlutého sametu, tak obnošený, že už se na jednom konci začínal mírně třepit. Představil jsem si, jak se stuha dřív třepotala Amélii ve vlasech. Jak ji Kate pokaždé laskyplně uvázala do dokonalé mašličky.

Panika postupně opadla a jako vždy ji vystřídal otupělost. Pocit beznaděje, který budil dojem, že kdybych mu to dovolil,

tak by mě celého pohltit. Byla to totiž moje vina, že jsem nemohl spát. Moje vina, že mi po Amélii zbyla jen žlutá stuha. Moje vina, že se všechno pokazilo.

Kolem tři čtvrtě na osm se ozvalo prudké a naléhavé zabušení na dveře. „Pane Birchi! Kapitán svolává poradu. Za patnáct minut!“

Odložil jsem stuhu a zamračil se. Kapitán McCrory si potrpěl na dochvilnost. Během doby, co jsem sloužil na lodi *Endeavour*, což už bylo téměř pět let, se každodenní porada s důstojníky konala vždy v devět hodin. Dokonce i během jednoho roku, který jsem strávil mimo loď, jsem se často podíval na hodiny s vědomím, že někde uprostřed Atlantiku se důstojníci právě scházejí k rannímu rituálu. Avšak než jsem stačil zavolat něco na odpověď, dotyčný odešel. Zjevně neměl zájem vyslechnout si mou odpověď ani mi podat vysvětlení.

Odhrnul jsem příkrývku, posadil se na kavalci a zalila mě prudká vlna bolesti. Během noci se mi podařilo převalit se na pravý bok, a když jsem se s námahou zdvihl z matrace, začalo mi tepat ve staré ráně v rameni.

Zatnul jsem zuby, nahnal jí zjizvenou a promnul ji konečky prstů. Kdesi v hloubi paměti jsem uslyšel praskání pušek a zoufalé výkřiky mužů hledajících úkryt. A pak mě náhle zachvátila agónie, ostré pálení v rameni, kam se zavrtila německá střela. Uniforma se mi zalila krví a vzpomínám si, že jsem se sesul na zem. Poté mě jeden americký voják chytil v podpaží a hrubě mě odtáhl do bezpečí.

Navzdory tomu, jak moc se o to snažím, nepředpokládám, že bych na ten den kdy dokázal zapomenout. Zřejmě mě stejně jako jizva bude provázet po zbytek života.

Prudce jsem zavřel oči a čekal, až bolest poleví. Pak jsem rozsvítil. Kajutu zalilo mdlé světlo elektrického osvětlení. Spěšně jsem si navlékl důstojnickou uniformu.

Ubytování na lodi *Endeavour* v první a druhé třídě se sice dalo pokládat za vrchol luxusu, avšak kajuty důstojníků byly

o poznání méně pohodlné a uprostřed zimy se to citelně projevovalo. Naše kajuty se nacházely na středové palubě lodi, těsně nad hladinou moře, avšak mezi námi a motory bylo příliš dalších pater, než abychom měli prospěch ze zbytkového tepla. A to málo, které do kajuty proniklo, se v ní neudrželo. Hrubý koberec byl prošoupaný, stěny z holého kovu.

Roztřesený zimou jsem si oblékl nažehlenou bílou košili, černou vázanku, dlouhý vlněný kabát a nasadil čepici se štítkem. Nakonec jsem pečlivě smotal žlutou stuhu a vložil si ji do kapsy kabátu.

Už vícekrát jsem přemýšlel nad tím, že by bylo bezpečnější nechat stuhu v kajutě a ukrýt ji třeba do zásuvky. Avšak dosud jsem nenašel odvahu odejít z kajuty bez ní. Představovala část Amélie, již jsem s sebou mohl pořád nosit, symbol všeho, co jsem hodlal získat zpět. Popravdě jsem nesnesl pomyslení, že bych byl bez ní.

Když jsem dorazil do důstojnické jídelny, ostatní muži už tam seděli, jedli tousty a usrkávali z kouřících hrnků čaj a kávu. Když jsem vklouzl do místnosti, sotva vzhlédli. Během půl roku od svého návratu na palubu jsem si už zvykl počkat, než se všichni sejdou, a pak teprve přijít, bez ohlášení a aniž by si mě někdo všimnul. Obvykle to byl snadný úkol. Většinou hrála gramofonová deska a muži se v čilém hovoru a se smíchem připravovali na své denní povinnosti. Toto ráno však bylo jiné, v místnosti panovala atmosféra tichého očekávání. Třebaže jsem se sám do zábavy zapojoval málokdy, byla to znepokojivá změna oproti obvyklé veselé náladě.

„Dobré ráno, Wilsoně,“ pozdravil jsem, když jsem se usadil vedle podsaditého chlapíka s krátce zastřiženými černými vlasy.

„Zdravím, Birchi,“ odpověděl.

„Co se děje?“

Wilson pokrčil rameny. „Nemám ponětí.“

„Zažil jsi někdy, že by kapitán svolal poradu dřív?“

„Nikdy.“

Když se k nám připojil kapitán McCrory, všichni jsme se jako jeden muž postavili do pozoru. Kapitán byl rozložitý, pevně stavěný muž s úpravným šedým plnovousem, jímž chtěl zřejmě zamaskovat vrásky, které mu začínaly lemovat obličej a koutky očí. Uniformu měl vzorně úhlednou do poslední nitky, stříbrné knoflíky na černém kapitánském saku se jen leskly.

Silně jsem si uvědomoval, že McCrorymu za mnohé vděčím. Občas sice býval nevrlý, ale jen málokterý kapitán by mi dovolil vrátit se na palubu po roční nepřítomnosti. První den po návratu jsem za ním zašel do pracovny a chtěl mu potřást rukou a osobně mu poděkovat za porozumění, které mi projevil, avšak on mě ihned poslal pryč.

„To není třeba, pane Birchi,“ zarazil mě a hrubě mě poplácal po zádech. Vzpomínám si, jak jsem sebou trhl, když mu dlaň dopadla na starou střelnou ránu, avšak přiměl jsem se k úsměvu.

Když jsem na to setkání později vzpomínal, říkal jsem si, že se nikdy nedozvím, jestli mě chtěl ušetřit vysvětlování, nebo se chtěl prostě jen vyhnout citovému výlevu jednoho ze svých důstojníků. Nejspíš je to jedno. Důležité bylo, že mi dovolil se vrátit. Přivítal mě zpět v době, kdy jsem to nejvíc potřeboval.

V jídelně nám kolegové, kteří měli to ráno službu, vysvětlili, proč nás kapitán svolal tak časně. Mladší z obou mužů – poměrně nový důstojník jménem Travis – byl bledý jako stěna, když nám jeho společník sděloval, co se stalo. Podle všeho spadl v noci jeden z pasažérů z palubních schůdků mezi vnějšími palubami druhé a třetí třídy a před pouhou hodinou jej našli mrtvého.

Kapitán McCrory mlčky naslouchal, ve tváři se mu zračila železná úpornost, zatímco jeden z důstojníků líčil, jak bylo tělo odneseno do podpalubí a před příplutím do New Yorku bude telegramem vyrozuměn soudní lékař. Důstojník, který podával hlášení, se pak na chvíli odmlčel – zjevně čekal, že kapitán tuto tragédii nějak okomentuje nebo mu třeba dá další instrukce.

Avšak nic z toho nepřišlo. Místo toho McCrory přikývl a pobídl důstojníka, aby spěšně shrnul, že po noční bouři je zapotřebí provést drobné opravy na lanoví a zkontrolovat, zda nedošlo k poškození záchranných člunů.

Když hlášení skončilo a byly nám přiděleny různé povinnosti, kapitán nás rozpustil a vrátil se do pracovny. Ticho, které poradě předcházelo, ulpívalo v místnosti ještě několik minut po jejím skončení, jako by se naše společenství obávalo narušit ten nepřírozený klid. Avšak poměrně záhy se muži s chutí vrátili ke snídani, opět začala hrát gramofonová deska a jídelna se naplnila obvyklým hlukem a povykem.

„Chudák staroch,“ prohodil Wilson vesele a rozetřel si na tlustý krajíc opečeného chleba kydanec marmelády.

„Cestující se budou jistě strachovat,“ namítl jsem.

„Někteří.“

„Jenom někteří?“

Pokrčil rameny. „Víš, jak se na těchhle plavbách nudí. Pro většinu z nich je objevení té mrtvolky nejspíš první zajímavá věc, která se od vyplutí přihodila. Část z nich to rozruší, ale většina bude zvědavá a bude o tom chtít vědět první poslední. Počkej, však uvidíš. Spíš nás bude trápit jejich klevetění než panika.“

Snažil jsem se sdílet jeho nenucený optimismus. V mnoha ohledech se *Endeavour* podobala tavicímu kotlíku. Šlo o společnost cizinců, kteří byli na šest nocí svedeni dohromady bez možnosti odejít. Nikdo neměl kam uniknout. K narušení této křehké rovnováhy stačilo málo.

„Už ses někdy setkal se smrtí pasažéra?“ zeptal jsem se.

„Jednou. Vlastně to bylo krátce před tím, než jsi nastoupil. Stařenka, co natáhla brka ve spánku. Pořádně vyděsila manžela, když se vedle ní ráno probudil.“

„Co s ní udělali?“

Wilson znovu pokrčil rameny. „To samý, co nejspíš udělají i s tímhle chlapíkem. Uloží tělo někam, kde nebude překážet, až

do doby, než zakotvíme, pak už to bude problém někoho jinýho.“
Všiml si, že se mračím. „Time, nehody se stávají. Lidi umírají.
Nemá smysl si s tím dělat hlavu.“

Svou chybu si uvědomil hned, jak ta slova vypustil z úst.

„Nic se neděje,“ ujistil jsem ho rychle.

„Kristepane, Time, já nechtěl...“

„To je v pořádku, Wilson.“ Přinutil jsem se k úsměvu. „Opravdu. Nic se nestalo.“

Sneslo se napjaté ticho a já se zaměřil na hrnek s čajem, který stál přede mnou na stole. Navzdory svému dobráckému zájmu se Wilson nikdy nevyznačoval sebemenší rozvážností. Nebylo to poprvé, co se nechtěně dostal do úzkých, a pochyboval jsem, že se to stalo naposled.

Přesto se zdálo, že má pravdu. Podle hlášení obou důstojníků bylo tělo z dohledu a skupina stevardů uklidila krvavou kaluž, která po něm zbyla. Onen nový důstojník, Travis, mluvil o davu zvědavých cestujících ze třetí třídy, kteří vyšli z kajut a postarali se o všeobecné pozdvižení, avšak alespoň prozatím se zdálo, že tam už není nic k vidění.

Wilson dojedl chleba, prudce vstal a smetl si drobky z kabátu.

„Máš službu?“ zeptal jsem se.

„McCrary mě poslal na obchůzky. Co ty?“

„Ještě mám hodinu.“

„Půjdeš za ostatními?“

Pohlédl jsem ke stolu na druhé straně jídelny, kde snídali tři naši kolegové. Jeden z nich podle všeho vyprávěl vtip, po kterém muž vedle něj propukl v záchvat dunivého smíchu. Třetím členem skupinky byl Travis. V rukou držel hrnek s kávou a do tváře se mu vrátila trocha barvy.

„Nemůžeš se stranit lidí navěky, Time,“ prohodil Wilson.
„Možná by sis s nimi měl vyrazit, až zakotvíme v přístavu. Až přijedeme, určitě budou chtít něco pořádného k jídlu. Pánbůh ví, že tady nic takového nenajdou.“

MLčky jsem pozoroval svůj hrnek s čajem.

„Podívej, já vím, že si na to zrovna nepotrpíš,“ pokračoval a v hlase se mu náhle ozývala naléhavost. „Ale nějaký společně strávený čas mimo loď by ti mohl udělat dobře. Potřeboval bys...“

„Nemůžu,“ zarazil jsem ho s větší prudkostí, než jsem zamýšlel. „Já...“ nervózně jsem se zavrtěl na židli, uvědomoval jsem si, jak pozorně mě Wilson sleduje. „Já se mám po zakotvení s někým setkat.“

„Ty se máš s někým setkat?“ Wilson se zamyšleně zamračil, zjevně mu vrtalo hlavou, s kým bych se mohl pro všechno na světě setkávat. Možná bych se urazil, kdybych si tak citelně neuvědomoval, jak neobvykle ta představa musí působit. Po několika vteřinách však zamračený výraz zmizel a Wilsonovi se rozsvítilo v očích. „Myslíš toho svého amerického kamaráda?“ zeptal se. „Toho vojáka?“

„Přesně tak.“

„Jmenuje se Raymond, že jo?“

Přikývl jsem. „Nedávno mi napsal a trval na tom, že ho musím navštívit. Podle všeho si myslí, že vidět přátelský obličej by mi mohlo prospět.“

„No, tak s tím já osobně souhlasím.“ Snažil se dostat do hlasu zase veselost. „Ale potřebuješ něco víc než jednoho kamaráda na druhém konci světa, Time. Ostatní to dělají tak, že...“

„Wilsone,“ naléhal jsem. „Prosím... I kdybych mohl, víš, že by mě s sebou nechtěli.“ Přinutil jsem se k úsměvu. „Poslední dobou nejsem zrovna veselý společník.“

Pohlédl na mě, ve tváři neproniknutelný výraz. Pak si povzdechl. „No dobrá,“ řekl. „Dělej, jak myslíš.“

Počkal jsem, než odejde, a pak jsem znovu pohlédl k sousednímu stolu.

Ne že bych se k nim nechtěl připojit. A Wilson to věděl. Avšak v posledních dvou letech pro mě bylo těžké se vůbec z něčeho těšit. I z něčeho tak prostého jako je společná snídaně s kolegy důstojníky. Stalo se ze mě osamělé stvoření a dával jsem přednost společnosti sebe sama před pokusy o nucenou

konverzaci. A přesto jsem až příliš dobře věděl, že Wilson má pravdu. Jakkoliv jsem měl Raymonda velice rád, potřeboval jsem víc než jednoho přítele v New Yorku.

Ostatním důstojníkům musím přiznat, že se zprvu snažili. Když jsem se vrátil do služby, byli vřelí a vstřícní, zvali mě, ať si s nimi jdu zakouřit a zahrát karty. Avšak netrvalo dlouho a poznali, že nejsem ten samý člověk, který loď opustil. Jak týdny plynuly, postupně mi dovolili se odříznout a propadnout se hlouběji do sebelítosti. Po šesti měsících zůstal jen Wilson a často mě napadá, jestli se se mnou i on v hloubi duše dál neobtěžuje jen ze soucitu.

Nepřítomně jsem vytáhl z kapsy stuhu. Už jen cítit látku mezi prsty bylo uklidňující. Mít po Amélii něco, co jsem si mohl prohlížet, čeho jsem se mohl dotýkat. Bolest to sice úplně nevyléčilo, alespoň ji to však trochu otupilo.

U druhého stolu se Travis otočil a než jsem stačil odvrátit zrak, naše pohledy se střetly. Několik vteřin se ani jeden z nás nepohnul. Pak se usmál a pokývl mi.

Nedokážu říct, jak dlouho jsme se na sebe dívali. Úsměv na Travisově tváři mě zaskočil natolik, že jsem seděl jako přimrazený. Avšak když jsem ho neopětoval, úsměv se začal vytrácet. Mírně naklonil hlavu na stranu, sraštil čelo do tázavého zamračeného výrazu a oči mu sklouzly ke stuze v mé ruce.

Náhle mě probralo zaklepaní na dveře. Ozvalo se zvenčí, čtyři prudké údery, které se rozléhaly přílehlou chodbou.

Pronesl jsem, že půjdu otevřít, neohrabaně jsem vstal, strčil stuhu zpátky do kapsy a spěchal z jídelny na druhý konec chodby ke dveřím, které spojovaly důstojnické zázemí s ostatními částmi lodi. Cestou jsem se mlčky proklínal. Musím být opatrnější. Nemohu si dovolit, aby mě ostatní důstojníci pokládali nejen za samotáře, ale aby si i mysleli, že jsem si ve svém osamocení zvykl laskat náhodné kusy látky.

Zatímco jsem rázoval ke dveřím, klepaní se ozvalo znovu a bylo ještě naléhavější než předtím. Ať už tam stál kdokoliv,

zjevně mu velmi záleželo na tom, aby byl přijat. Předpokládal jsem, že je to někdo z posádky. Bude třeba, aby někdo z důstojníků dohlédl na opravy lanoví nebo na kontrolu záchranných člunů, o nichž kapitán mluvil při ranní poradě, a měl jsem za to, že s tím stevardi budou chtít pohnout, dokud je pěkné počasí.

Nebo by to mohl být někdo z cestujících. Wilson měl možná pravdu, že se zvěsti o smrti onoho starého pána rychle roznesou. Může to docela dobře být znepokojený přihlížející, který se chce zeptat, co se v dané věci podniká.

Ať už pasažér, nebo kdokoliv jiný, měl bych mu být asi vděčný za možnost útěku, již mi právě poskytl. Možná, pomyslel jsem si nejasně, bych mu měl dokonce poděkovat.

Avšak když jsem vzal za kliku a otevřel dveře, nevěřil jsem vlastním očím.

Po krátké rozpravě s ostatními muži jsem spěchal do pracovny kapitána McCroryho, abych mu pověděl o onom návštěvníkovi. Tiše naslouchal mému hlášení: že do důstojnického zázemí přišel jeden z pasažérů a dožadoval se setkání, na kterém by se probral nález těla na promenádě. Pak se kapitán se zachmuřeným výrazem ve tváři opřel a s jemným cinkáním lžičky o porcelán si začal míchat čaj.

Zdálo se, že o situaci přemýšlí, a já zatím pohlédl k oknu. Chtěl jsem zároveň odvrátit tvář i se potěšit výhledem. Rána v rameni mě dosud bolela z toho, jak jsem si ji v noci přeležel, a nechtěl jsem, aby si kapitán všiml mých grimas. Navíc výhled byl rozhodně hodný obdivu.

Malá kapitánská pracovna se nacházela na nejvyšší úrovni lodi a nabízela pohled z výšky na to, jak si *Endeavour* razí cestu vlnami. Napadlo mě, že za jasného dne se tomu výhledu může vyrovnat jen máloco. Avšak tento den k nim nepatřil. Brzy ráno sice přestalo pršet, ovšem obloha byla dosud posetá temnými mraky, oceán byl rozbouřený a šedavý a bylo slyšet vítr, jak ze všech stran naráží do těla lodi.

S jistým neklidem jsem se přiměl přerušit ticho. „Rád by s vámi mluvil, pane,“ řekl jsem. „Popravdě je dost neodbytný.“

Kapitán McCrory si tiše odfrkl. Po téměř třiceti letech na moři to nebyl typ člověka, který si nechá líbit, když si na něm

pasážeri vynucují osobní schůzky. Avšak když se to vezme kolem a kolem, není ani typ člověka, jemuž by se zamlouvalo, když ho vzbudí zprávou, že jeden z cestujících v noci zemřel.

„Říkáte, že je to policista?“

„Přesně tak, pane,“ přisvědčil jsem. „Podle všeho detektiv. Jmenuje se James Temple.“

„A co o něm soudíte, pane Birchi?“

„Nemůžu říct, že bych měl příležitost ho skutečně poznat, pane. Snažili jsme se mu položit několik otázek, ale nedokázali jsme z něj nic dostat. Jak říkám, neoblomně trvá na tom, že chce mluvit přímo s vámi.“

McCrary přestal míchat a pečlivě odložil lžičku na podšálek. „To je ale drzost,“ zamumlal.

„Mám ho poslat pryč, pane?“

Kapitán neodpověděl. Místo toho letmo pohlédl na pracovní stůl. Dokumenty a psací potřeby měl úhledně srované vedle tří zarámovaných fotografií: na jedné byla jeho žena, na druhé *Endeavour* kotvící v Southamptonu a ve třetím rámečku byla pečlivě vystřižená fotografie z novin, na níž si McCrary třese rukou s příslušníkem královské rodiny v den, kdy se loď poprvé vydala přes oceán. Byl tam i psací stroj, třebaže jsem věděl, že na něj kapitán sotvakdy sáhnul. McCrary byl člověk, který se vytrvale držel tradičnějších postupů.

Při kterékoliv jiné plavbě by mě možná napadlo, že se kapitán dívá na některou z fotografií. Avšak v tu chvíli jsem věděl, že se jeho pozornost upírá na něco docela jiného. Hleděl na zdobnou dřevěnou krabici, která, jak všichni důstojníci věděli, obsahovala výběr kvalitních doutníků. Byl to nový přírůstek, zakoupený speciálně pro tuto plavbu na počest jeho dlouho a napjatě očekávaného odchodu do penze. Kapitán byl sice hrdý Skot, avšak jeho žena byla Američanka a my jsme všichni věděli, že krabici otevře, jakmile připlujeme do New Yorku.

Kapitán McCrary na krabici ještě několik vteřin hleděl, v očích nepřítomný pohled, jako by v tu chvíli skutečně viděl

sebe sama, jak naposledy vystoupí z lodi a zapálí si první doutník. Pak si povzdechl.

„To nebude nutné, pane Birchi. Prosim, uveďte ho. Ať to máme za sebou.“

V souladu s jeho pokynem jsem otevřel dveře a vešel Temple.

Kdybych řekl, že mě překvapilo, když zaklepal na dveře vedoucí do důstojnického zázemí a prohlásil, že je policista, a požádal, aby mohl mluvit s kapitánem, bylo by to slabé slovo.

Byl štíhlý a šlachovitý, měl husté hnědé vlasy a hranatou čelist. Vypadal mladší než kterýkoliv policejní důstojník, s nímž jsem kdy měl tu čest – odhadoval jsem, že mu nemůže být víc než třicet –, avšak pod očima měl kruhy a čelo měl svraštělé v neustále zamračeném výrazu. Visel na něm uhlově černý oblek s vestičkou, úzkou kravatou a košilí, která působila dojemem, že si ji minimálně den nevyměnil. Přes ruku měl přehozený šedý vlněný svrchník a ve druhé držel klobouk stejné barvy. Na krku měl ranku, jako by se holil ve spěchu, a všiml jsem si, že na líměčku mu ulpělo několik kapek zaschlé krve.

Když jsem ho prve uvedl do jídelny a vysvětlil ostatním důstojníkům, o koho se jedná, chvíli diskutovali o tom, zda ho neposlat pryč. Kapitán často říkává, že nestrpí potíživost ani osoby, které se snaží být středem pozornosti, a muži došli k závěru, že Temple bude záhy označen oběma nálepkami.

Já jsem však chtěl zjistit, co v tom mladém policistovi je. Navzdory tomu, že mohl kapitána rozčítit, jsem byl zvědavý, co má na srdci. Když jsem se nabídl, že ho k němu zavedu, ostatní mi velmi rádi vyklidili pole.

Teď jsem přemýšlel, jestli nade mnou prostě jen nezvítězila zvědavost. Temple vklouzl do pracovny dřív, než jsem úplně otevřel dveře, jako by za nimi celou dobu poslouchal s uchem přitisknutým na dřevo. Vůbec si mě nevšímal, několika kroky přešel místnost, posadil se naproti kapitánovi a odložil si klobouk na stůl. Nejspíš bylo dobře, že mu nepodal ruku. Pochyboval jsem, že by mu ji kapitán to ráno stiskl. Místo toho si oba

muži jeden druhého opatrně měřili, jako by se navzájem hodnotili, než podniknou první krok.

Nakonec ticho prolomil McCrory. „Chcete, abych poslal pro čaj, pane Temple?“

„Ne, děkuji.“

Opět nastalo ticho.

„Vyrozuměl jsem, že jste detektiv.“

„To je pravda.“

Následovala další odmlka a kapitán čekal, že Temple na svá slova naváže. Jak znám kapitána, je to člověk netrpělivý a přímý, citelně jsem si proto uvědomoval, že tato únavná konverzace nebude mít dlouhého trvání.

„A rád byste se podíval na onoho muže, kterého našli dnes ráno.“

„Připadalo by mi to nejlepší.“

„Smím vědět proč?“ Jako na zavalanou se v kapitánově hlase ozval první náznak podráždění. „Nevím, co jste slyšel od ostatních pasažérů, pane Temple, ale je dosti zjevné, že jde o postaršího muže, který uklouzl a spadl ze schodů. Samozřejmě je to závažná nehoda a my k ní přistupujeme se vši odpovídající péčí, nevidím ovšem důvod do věci zapojovat policistu.“

„Možná máte pravdu,“ odpověděl Temple. „Ale podle mých zkušeností si člověk nemůže být jistý, dokud neproběhne řádné vyšetřování.“

„Podle vašich zkušeností?“

Pokud se kapitán McCrory snažil poukázat na detektivovo zjevné mládí, očividně se to minulo účinkem. Temple možná vypadal mladě, avšak cosi v tom, jak stoicky čelil frustraci staršího muže, jednu nohu líně přehozenou přes druhou, s výrazem naprosté nezaujatosti, svědčilo o sebejistotě překračující jeho věk.

„Odkud přesně přijíždíte, pane Temple?“ zeptal se kapitán. „Předpokládám, že z nějakého velkoměsta. Z Londýna? Nebo z Birminghamu?“

„Z Londýna.“

„Inu, rád bych vám něco objasnil, pane.“ Kapitán sevřel ruce na stole a naklonil se vpřed, v očích chladně ocelový výraz. „Tady nejsme v Londýně. Tady nečihá nebezpečí za každým rohem. Na civilních lodích, jako je tato, jsem se plavil téměř celou svou kariéru a podle *mých* zkušeností nemají lidé ve zvyku se navzájem zabíjet. Nedopustím, abyste mezi mými pasažéry šířil podobné zvěsti jen proto, abyste se pak na stanici mohl vytasit s dobrou historkou.

Rád bych vás také upozornil, že jakkoliv můžete být oprávněn dohlížet na dodržování práva v Anglii, na této lodi nemáte žádné pravomoci. Víím, jak tyto záležitosti fungují. Pohybujeme se v mezinárodních vodách a za čtyři dny zakotvíme v New Yorku, kde se věci samozřejmě ujmou Američané. Jinými slovy, pane Temple, ať už na této lodi podniknete jakékoliv vyšetřování, potřebujete k němu můj souhlas, a já nemám chuť podporovat vás v šíření paniky kvůli obyčejné nehodě.“

Kapitán McCrory se znovu opřel a tentokrát byl na řadě Temple, aby uvážil své možnosti. Pozorně naslouchal každému slovu a zhluboka dýchal – jako šachista, který přemýšlí o dalším tahu.

„Rozumím vašemu postoji, kapitáne,“ pronesl opatrně. „A nemám v úmyslu šířit paniku. Ale uvažte následující. Řekl jste, že vaši pasažéři nemají ve zvyku se navzájem zabíjet. Dnešního dne možná jeden z nich přesně takový čin spáchal. Máte na krku mrtvého člověka a co se týče toho, co se mu přihodilo, jen samé dohady. Ale také máte k dispozici zástupce Scotland Yardu, který vám nabízí pomoc s řešením situace.“

Kapitánovi se hněvem rozšířily nozdry, Temple však pokračoval a nenechal se odradit.

„Žádám o možnost prohlédnout tělo a celou věc trochu prošetřit. Máte pravdu,“ – trochu zvýšil hlas, jelikož viděl, že se ho kapitán chystá přerušit – „nemám na palubě vaší lodi žádnou pravomoc, ale i já víím, jak tyto záležitosti fungují. Dokud neprokážete, že jsem nějak porušil zákon, nemáte právo mi bránit,

abych mluvil s kýmkoliv, kdo je k tomu ochoten. Žádám vás o spolupráci, nikoliv o svolení.“

Ve vzduchu těžce viselo ticho a kapitán McCrory zvažoval Templovu odpověď. Nebyl zvyklý, že s ním někdo mluví tak příkře. Slyšel jsem o mužích, kteří sloužili pod jeho velením, již byli propuštěni pro mnohem méně závažné neshody. Popravdě však Temple předložil přesvědčivý argument.

„Je pravda, že ho našli bez kabátu?“ navázal Temple.

Kapitán se na něj zamračil. „Nemám nejmenší ponětí. Proč by to mělo být důležité?“

Detektiv mírně pokrčil rameny. „Jistě jste si všiml, že počasí včera v noci nebylo zrovna vlídné. Nepřipadá vám zvláštní, že si postarší pán vyšel v takovém nečase ven z tak prostého důvodu jako procházka po večeri, a nevezl by si kabát?“

„Nevím, kam tím míříte, pane Temple.“

„Snažím se naznačit, že než to prohlásíme za obyčejnou nehodu, máme povinnost zjistit, co dělal, když spadl. Kam šel? Co měl v plánu? Jistě souhlasíte, že tyto otázky je třeba zodpovědět.“

Kapitán McCrory znovu zdvihl lžičku a začal s ní jemně poklepávat o okraj šálku. „Co pohledáváte na palubě mé lodi, pane Temple?“ zeptal se.

„O tom s vámi nemohu mluvit.“

„Takhle to nepůjde.“ Vystřelil proti detektivovi lžičkou, jako by to byla dýka. „Objeví se tu mrtvola, a ještě než vychladne, stojí mi přede dveřmi detektiv z Londýna, mluví o vraždě a trvá na tom, že chce tělo vidět. Vysvětlete mi, proč by mi to nemělo připadat podezřelé.“

Temple se dlouze a uvážlivě zahleděl na kapitána McCroryho, oči se mu trochu zúžily. Zaslechl jsem tiché, rytmické klepání, a když jsem pohlédl k podlaze, uvědomil jsem si, že Temple poklepává nohou o podlahu.

„Je mi líto, kapitáne, ale účel své cesty do New Yorku vám říct nemohu.“

„V tom případě nevidím důvod, proč bych ve vás měl vložit důvěru a dovolil vám ohledat tělo. I kdybych svolil, tak v neděli zakotvíme v přístavu. Jaké vyšetřování byste chtěl provést za pouhé čtyři dny?“

„Pokud máte pravdu a smrt toho chlapíka byla skutečně nehoda, pak velmi krátké.“

„A pokud se mýlím?“ V kapitánově hlase náhle zazněl náznak hrozby. „Pokud se jedná o zločin, který je třeba stíhat, jaké vyšetřování byste chtěl v tomto případě podniknout?“

Temple se naklonil vpřed a zahleděl se McCrorymu přímo do očí. „Účinné.“

Na okamžik, který působil jako věčnost, se oba muži navzájem pozorovali přes stůl jako boxeři v ringu. Právě jsem začínal uvažovat o tom, zda se mám do věci vložit, když vtom detektiv konečně promluvil.

„Mohu vám říct, že cestuji pracovně,“ ustoupil. „Jedná se o policejní záležitost. Avšak víc to nemohu rozvádět.“

Několik vteřin bylo slyšet jen tiché podupávání Templovy boty o podlahu. Kapitán McCrory pohlédl na krabici s doutníky, v očích se mu usadil tentýž tklivý pohled, který jsem viděl už předtím, než do pracovny vešel Temple. Avšak nadále se zdálo, že si zachovává vzdorovitý postoj.

„Kapitáne,“ oslovil ho Temple nekompromisně. „Pokud došlo ke zločinu, nedochází vám, že jakmile loď zakotví a cestující vystoupí, umožníte tím pachateli, aby si bezstarostně odešel do newyorských ulic? Bez toho, aby ho dostihla spravedlnost za to, čeho se dopustil na palubě lodi, a s hrozbou, že může udeřit znovu? Proč mi nedat možnost podniknout menší vyšetřování? I kdyby jen pro klid v duši, když už ne z jiného důvodu.“

Kapitán si prohrábl plnovous. Temple znovu předložil znepokojivě přesvědčivý argument a já měl dojem, že ani McCrory jej nebude schopen popřít. Konečně, jako když mocný dub podlehne dřevorubcově sekyře, kapitán ustoupil.

„Nuže dobrá,“ řekl. „Pokud chcete ohledat tělo, můžete. Ale mám jednu podmínku.“

Temple přimhouřil oči.

„Tady pan Birch vás doprovodí.“

„Ne,“ odsekl Temple.

Kapitán povytáhl obočí. „Ne?“

„Je to docela zbytečné.“

„Takové jsou mé podmínky, pane Temple,“ dodal McCrory a zvýšil hlas, aby umlčel detektivovy protesty. „Pokud chcete na palubě mé lodi vést vyšetřování, pan Birch vás bude doprovázet a dohlédne na to, že cestující nejsou vystaveni obtěžování.“

Templeova vyrovnanost byla rázem tatam a jeho rysy se zkroutily do jízlivé grimasy. Viděl jsem, že se připravuje k dalšímu útoku, téměř jsem slyšel, jak se mu v hlavě otáčejí soukolí.

„Vyhovuje vám to, pane Birchi?“ oslovil mě kapitán McCrory poprvé od chvíle, co se Temple posadil. „Budete pana detektiva doprovázet do doby, než dojde k závěru, že proběhlo uspokojujivé vyšetřování.“

„Zajisté, pane,“ ujistil jsem ho. „Jenže co moje povinnosti... Lanoví, záchranné čluny...“

Kapitán mávl rukou. „Kolegové důstojníci vaše povinnosti dokonale zastanou, dokud pan Temple nebude spokojen.“

Temple se otočil, aby si mě změřil pohledem, a naše pohledy se střetly. Jeho oči se podobaly úlomkům ledu a ani v nejmenším se nesnažil skrýt naprosté pohrdání vůči kapitánovu rozhodnutí.

„Vyhovuje vám to, pane Birchi?“ zopakoval kapitán svou otázku.

„Samozřejmě, pane.“

„Nenechám se doprovázet,“ zavrčel Temple a znovu se k McCrorymu obrátil čelem. „Je to absurdní.“

„V tom případě to tělo neuvídíte.“

Ještě několik vteřin se oba muži probodávali pohledem. Pak se Temple beze slova postavil, popadl klobouk a vyrazil z kajuty.

3

Výhled z pracovny kapitána McCroryho byl sice působivý, avšak nejlépe jsem se cítil na velitelském můstku. Místnost, z níž se lodi velelo, se nacházela vysoko nad přídí a pyšnila se naleštěnou dřevěnou podlahou a širokými okny shlížejícími na oceán. Uprostřed se nacházelo kormidlo a vedle telegraf spojující kapitánský můstek se strojovnou, na zdi visel telefon a okázalý kompas.

Kdykoliv jsme opouštěli přístav, snažil jsem se trávit na můstku tolik času, kolik jen bylo možné. Kate vždycky říkala, že si to jen namlouvám, ale přísahal bych, že člověk cítí, jak se mu pod nohama rozeznívá řev a dunění motorů, zatímco se *Endeavour* šine vpřed. Ze tří kovových komínů se pomalu line kouř, čtyři lodní šrouby – z nichž každý měří šest metrů – začínají vířit vodu a téměř padesát tisíc tun si razí cestu vlnami. Co se mě týče, tomuto pocitu vzrušení se může vyrovnat jen máloco.

Ovšem po třech dnech na oceánu je o podobné vzrušení nouze. Loď pluje stabilním tempem a jakkoliv si předpisy žádají, aby byl na velitelském můstku neustále přítomen někdo z důstojníků, muž, jehož jsem vystřídal, už podnikl nezbytné změny po nepříznivém počasí uplynulé noci a zdálo se, že není důvod upravovat rychlost ani směr. Kdybych chtěl, mohl bych si klidně vyrazit na vycházku po hlavní palubě, vrátit se za hodinu

a shledal bych, že se nic nezměnilo. Kormidelník by si možná ani nevšiml, že jsem pryč.

A také byla pravda, že jsem se potřeboval zabývat i jinými záležitostmi. Například paní Fitchová, zatrpklá stará vdova z Cambridge, si po nalodění v pondělí ráno stěžovala, že kajuta první třídy nenabízí jejímu psovi dostatek prostoru k pohybu. Její jorkširský teriér, zákeřná malá bestie, mi chňapal po kotnících, zatímco jsem majitelce sliboval, že prověřím dostupnost větší kajuty. Také se ke mně donesly zvěsti, že pan Seymour, jeden z našich stevardů, ve službě pije, a bylo nutné mu přísně vyčinit.

A pak tu samozřejmě byl James Temple.

Není nutné zdůrazňovat, že můj vztah s detektivem nezačal zrovna slibně. Poté, co rozzlobeně vyrazil z kapitánovy pracovní, jsem za ním zavřel dveře a kapitán McCrory poznamenal, že je to namyšlený nevyčválaný idiot.

„Kolik je mu podle vás let, Birchi?“ zeptal se. Opřel se a kožené polstrování křesla zavržalo. „Asi jako vám?“

„Asi tak, pane. Možná ještě o pár let méně.“

„A dokážete si představit, že byste měl tu drzost vrazit na policejní stanici a začít klást požadavky výše postavenému důstojníkovi?“

„Ne, pane.“

„Přesně tak. Ne, pane.“ Kapitán zavrtěl hlavou, v očích nepřítomný pohled.

„Pane?“ oslovil jsem ho opatrně. „Vy si tedy nemyslíte, že smrt toho pasažéra zavdává příčinu k dalšímu vyšetřování? Souhlasím, že to se vši pravděpodobností byla nehoda, ale nemůžu si pomoci, přemýšlím o tom, co říkal pan Temple. O tom, co kdyby za to někdo mohl. Až zakotvíme v New Yorku, potom...“

„Birchi,“ povzdychl si kapitán. „To stačí. Pokud pan Temple nepřistoupí ani na to, aby ho při vyšetřování někdo doprovázel, pak zjevně nemá pocit, že ta záležitost představuje dostatečné ohrožení na to, abychom se jí dál zabývali.“

„Ale pokud by si to rozmyslel, pane, mám ho doprovázet?“

Kapitán McCrory se tiše uchechtl a upil ze šálku. „Tím bych se neznepokojoval, pane Birchi. Myslím, že náš přítel detektiv už nás nebude obtěžovat.“

Alespoň prozatím se zdálo, že je jeho závěr pravdivý. Když jsem vyšel z pracovny, napůl jsem očekával, že tam na mě bude Temple čekat, připraven se omluvit za to, že neovládl emoce, a požádá mě, zda bych ho přece jen nedoprovodil k tělu. Avšak nebylo po něm ani stopy a já byl v dané chvíli rád, že si mohu vychutnat prostý klid velitelského můstku.

Byl jsem si jistý, že si ostatní důstojníci nemohli nevšimnout, že tam dobrovolně trávím čím dál víc času. Stejně tak jsem nepochyboval, že museli vypozerovat, že na ranní poradu vždy přicházím jako poslední. Nicméně pokud byla má tušení správná, nikdo se na jedno ani na druhé nikdy nevyptával.

Popravdě pro mě velitelský můstek představoval únik. Nešlo jen o nekonečnou oblohu a valící se oceán, které mě uklidňovaly. Svou roli hrály i naleštěné předměty, ticho a otevřený prostor. Cítil jsem se mezi vši tou účelností a prostotou jako doma. Nemusel jsem tam předstírat, že si nevšímám, jak na mě ostatní členové posádky hledí se soucitem v očích, ani zápolit s nucenou, nepříjemnou konverzací.

Ovšemže jsem nebyl tak sebestředný, abych se domníval, že jsem jediný, kdo zápolí s tíhou minulosti. Řada dalších důstojníků si z války přinesla trýznivé zkušenosti a byla pravda, že i já jsem se k těm rokům v duchu často vracel. Rána v rameni mi neustále připomínala bláto, ostnatý drát a všudypřítomný pach smrti.

Sáhl jsem si na klopou a myšlenkami odplul na francouzský venkov. Ke skupince německých vojáků, kteří nás přepadli ze zálohy a zoufale se snažili ubránit statek, který si zvolili jako úkryt. A k Raymondovi, který mě dotáhl do bezpečí a hlídal mě poté, co jsem byl zasažen.

Až příliš dobře jsem si uvědomoval, že mi zachránil život. Možná i více způsobu. Po válce jsme zůstali v kontaktu, rok co

rok jsme si vyměnili několik dopisů. Sdíleli jsme vzpomínky na týdny strávené plahočením po lesích a polích. Obavy ohledně toho, zda se nám kdy podaří vrátit se k normálnímu životu.

Avšak v posledních dvou letech nabyly ty dopisy zcela jiného významu. Možná bylo zkrátka snazší svěřit myšlenky papíru než je vyslovit nahlas. Ať už to mělo jakýkoliv důvod, s tím, jak jsem se postupně izoloval od zbytku světa, se Raymond stal mým nejbližším důvěrníkem.

S pohledem upřeným na oceán jsem vytáhl z kapsy Améliinu stuhu a promnul látku mezi prsty. Raymond mě opakovaně zval na návštěvu do New Yorku, ale já pozvání nikdy nepřijal. Stejně jako on zdvořile odmítal nabídky navštívit mě v Anglii nebo se setkat s dcerou, kterou bych, nebýt jeho, možná vůbec neměl.

Tedy až dosud jsem jeho pozvání odmítal.

Snažil jsem se představit si okamžik, až se nedělního rána setkáme v přístavu. Bude vypadat jinak? Ovšemže. Když jsem Raymonda viděl naposled, nesli mě na nosítkách do nákladního vozu a měl jsem před sebou dlouhou cestu do nejbližší polní nemocnice. On byl pokrytý blátem a potem, na zádech pušku. Poznám ho vůbec po šesti letech, které prožil doma v New Yorku?

Vsunul jsem stuhu zpátky do kapsy, objednal si konvici čaje Earl Grey a snažil jsem se zabavit studiem námořních map. Avšak moje mysl nepokojně odbíhala k Templově setkání s kapitánem. Popravdě mě ten detektiv vyvedl z míry. Jistě, přednesl přesvědčivý argument stran toho, že pokud za smrt starého pána skutečně někdo mohl, pak by neměl mít možnost jen tak z lodi odejít. Avšak stejnou měrou mě znepokojovalo jeho vlastní mlčení – tvrdohlavá neochota prozradit, za jakým účelem jede do New Yorku.

Pomyslel jsem na to, jak mě probodl pohledem, když vyslechl kapitánovy podmínky. Možná bych měl být vděčný, že se naše cesty zkřížily jen na okamžik.

Popíjel jsem zrovna druhý šálek čaje, když tu začal zvonit telefon upevněný na stěně za mými zády. S každým zazvoněním

se mosazné sluchátko zachvělo ve vidlici. Odložil jsem šálek na podšálek, třemi kroky přešel místnost a zvedl telefon.

„Tady velitelský můstek,“ ohlásil jsem se.

„Je tam Birch?“ zapraskalo mi do ucha.

„U telefonu.“

„Díkybohu, tohle je třetí linka, kterou zkoušíme. Tady jídelna. Někdo se tu po vás ptá. Jeden z pasažérů.“

„Vážně?“

„Je děsně neomalený, ale nabídli jsme mu kávu a ta ho, zdá se, trochu uklidnila. Kdyby vám nevadilo sejít dolů a odvést si ho, byli bychom vám všichni velmi vděční.“

„Kdo je to?“ zeptal jsem se opatrně, i když jsem tušil, že odpověď beztak znám.

„Nemám ponětí,“ ozvala se nevrlá odpověď. „Nechce nám říct, jak se jmenuje. Jenom opakuje, že je od policie.“

Než jsem stačil říct jediné slovo, spojení se přerušilo.

4

S narůstajícím neklidem jsem se vrátil do důstojnické jídelny, kde na mě čekal James Temple. Seděl sám a upíjel z hrnku kávu.

Klid v místnosti mě vyváděl z míry. Obvykle tam bylo alespoň několik mužů, kteří hráli karty, poslouchali gramofon nebo listovali románem, zatímco čekali, než budou povoláni na službu. Napadlo mě, co jim asi detektiv řekl, že se vytratili pryč.

„Pane Temple.“ Opatrně jsem se posadil naproti němu. „Co pro vás mohu udělat?“

Změřil si mě odshora dolů a já se nervózně zavrtěl pod pronikavostí toho pohledu a snažil jsem se zapomenout na pohrdání, s kterým na mě hleděl, když kapitán poprvé vyslovil své ultimátum.

„Vy jste Birch, že ano?“

„Přesně tak, pane. Timothy Birch.“

Pod stolem neklidně podupával nohou, patou vyklepával tentýž slabý rytmus, jaký jsem zaslechl v kapitánově pracovně.

„Rád bych si prohlédl to tělo,“ řekl klidně a vyrovnaně.

„To už jsme probírali, pane Temple,“ připomněl jsem mu. „Nabídli jsme vám, že vás doprovodíme, a vy jste nás odmítl.“

„Vás jsem neodmítl.“

„Celý rozčilený jste vyběhl z kajuty, pane. Řekl bych, že to naznačovalo odmítnutí.“

Detektiv se ušklíbl.

„Pokud bych vás k tělu odvedl,“ nadhodil jsem, „mohu se zeptat, co očekáváte, že na něm objevíte? Kapitán McCrory dal jasně najevo, že smrt muže považuje za nehodu.“

„Nepřipadá vám to poněkud naivní?“

Na okamžik jsem se zamyslel a zkoušel jsem odhadnout, do jaké pasti se mě pokouší vlákat. Snažil jsem se ho nepodcenit tak, jako když prvně usedl v kapitánově pracovně.

„Ptal jste se kapitána, jestli byl ten muž nalezen bez kabátu.“

„To je pravda.“

„Vážně si myslíte, že taková drobnost hraje nějakou roli?“ zeptal jsem se. „Připouštím, že to může působit zvláště, že šel ven bez kabátu. Ale je to podle vás dostatečný důvod zpochybňovat, jak z těch palubních schůdků spadl?“

Temple se opřel a odmlčel se, jako by chtěl dosáhnout určitého efektu. „Odpovězte mi na jinou otázku,“ řekl. „Neznáme přesnou hodinu, kdy ten člověk spadl, ale víme, že většinu noci přšelo. Je tedy logické, že kapitán má pravdu alespoň v jedné věci. Téměř jistě byl venku a spadl v době, kdy přšelo.“

„Pokračujte.“

„Schůdky, ze kterých spadl, spojují vnější paluby druhé a třetí třídy. Je to tak?“

„Ano...“

„A není snad mezi palubami schodiště i uvnitř, po kterém tam mohl dojít zrovna tak dobře?“

Neodpověděl jsem hned. Chápal jsem, kam tím míří, a věděl jsem, že pokud nebudu ochoten lhát, pak jsem prohrál.

„Je,“ připustil jsem.

„Tak proč měl potřebu chodit v dešti ven?“ V Templevě hlasu zazněl náznak triumfu.

„Možná že už venku byl,“ odpověděl jsem, i když jsem věděl, jak nepřesvědčivě to zní. „Co my víme, možná byl venku, když začalo pršet, a spadl cestou dovnitř.“

„To je možné,“ souhlasil Temple. „Ale pořád mluvíme o po-starším muži, který si v polovině listopadu vyrazil na večerní

procházku. Navíc uprostřed Atlantiku. Neříkejte mi, že pokud tu vycházku plánoval, alespoň by nepomyslel na to, že si vezme kabát.“

Nohou neustále podupával pod stolem, botou vyklepával tentýž rytmus, který mě doháněl k šílenství.

„Zjevně máte velký zájem v té věci pokračovat, pane Temple,“ poznamenal jsem. „Vy jste toho muže znal?“

„Ani nevím, kdo to je.“

„Tak proč ten zájem?“

Teď se odmlčel Temple.

„Proč jste nemohl kapitánovi říct, za jakým účelem jedete do New Yorku?“ zeptal jsem se, když jsem viděl, že jsem ho zastihl nepřipraveného. „Neprozradíte to alespoň mně?“

„Jde o policejní záležitost,“ odpověděl bez sebemenšího závažání.

Seděli jsme mlčky, ani jeden z nás nebyl připraven ustoupit. Upřeně jsem ho pozoroval, jako bych snad, pokud vyvinu dostatečné úsilí, mohl spatřit to, co mi nechtěl říct.

„Nechápu, jak můžete očekávat, že vám budu důvěřovat, když sám tak neoblomně odmítáte věřit mně,“ poznamenal jsem.

Temple se ušklíbl a pak třískl hrnkem o stůl tak hlasitě, že se to rozlehlo jídelnou jako výstřel z pušky.

„Dobrá,“ zamumlal a vstal k odchodu. „Řekl jsem kapitánovi, že si s tím poradím sám, pokud budu muset. Nejspíš to tak dopadne.“

Pozoroval jsem ho. Zdvihl ze stolu klobouk, přehodil si přes ramena šedý vlněný kabát a vykročil ke dveřím. Zrovna ve chvíli, kdy mi už už mizel z dohledu, jsem si uvědomil, že na něj volám.

„Pane Temple.“

Otočil se a poprvé od chvíle, co jsem se posadil, se mi podíval do očí.

„Vážně se domníváte, že s vámi někteří cestující budou o té věci mluvit?“

Temple si odfrkl. „Už o ní mluví. Jak si myslíte, že jsem se o tom vůbec dozvěděl?“

V duchu jsem zaklel. Wilson měl pravdu, zvěsti už se začaly šířit.

„A řekněme, že máte pravdu,“ pokračoval jsem, „a skutečně došlo ke zločinu. Není to snad na newyorské policii, aby ho vyšetřila? Jistě k tomu mají mnohem lepší podmínky než my. Budou mít vybavení, policisty...“

„Vyrozuměl jsem, že na palubě této lodi se nachází dva tisíce lidí.“

„To je pravda.“

„Máte čirou náhodou všechna jejich jména a adresy?“

Snažil jsem se potlačit zamračení. „Ne.“

Temple přikývl a vrazil si ruce do kapes kabátu. „V tom případě nebude po příjezdu do New Yorku, jak tu záležitost vyšetřit. Ne poté, co všichni pasažéři vystoupí. Pokud došlo ke zločinu, tak buď dospějeme k závěru tady a teď, nebo se musíme smířit s tím, že necháme pachatele odejít.“

Sklopil jsem zrak a zadíval se na stůl. „Na jak dlouho potřebujete to tělo vidět?“

„Jen na pár minut.“

Zhluboka jsem si povzdechl, sáhl jsem si do kapsy a konečky prstů přešel po Améliině stuze.

Byl jsem si až příliš dobře vědom, že nemám na vybranou. Temple na mě vyžrál. Na zlomek vteřiny jsem zatoužil, abych byl zkusil štěstí s paní Fitchovou a jejím jorkšírským teriérem.

„Pět minut,“ oznámil jsem. „Víc ne.“

5

Za jasného rána bylo obvykle na jednotlivých vnějších palubách lodi *Endeavour* slyšet jazyky a přízvuky z celého světa. Pasažéři se procházeli, slunili a seděli u snídaně s kouřícími šálky čaje či kávy a talíři naloženými opečenými chleby, slaninou a vajíčky. Tu a tam jste narazili i na běžce. Cestující z první a druhé třídy měli sice k dispozici plně vybavenou tělocvičnu, pokud jste si však chtěli pořádně protáhnout nohy, nebylo nad to proběhnout se po promenádě párkrát tam a zpět.

Avšak zrovna dnes ráno byla paluba po nočním dešti dosud mokrá a kluzká a od moře vál ledový vítr. Jen několik málo odvážných by v tom počasí dobrovolně vyrazilo ven.

Zvednul jsem si límec tlustého důstojnického kabátu, ale k ničemu to nebylo. Oproti tomu Temple sebou ani necuknul. Ve tváři měl odhodlaný výraz, kabát za ním vlál a rukou si přidržel klobouk pevně na hlavě.

Navzdory tomu, jak nyní dával na odiv svou odvalu, se ještě před chvilkou trochu vzpouzel, když měl vyjít ven mezi živly. Vysvětlil jsem mu, že se *Endeavour* podobá králičí kolonii. Chodby a schodiště se kolem sebe stácejí a kříží způsobem, který nedává smysl nikomu, kdo je dobře nezná. Abychom se dostali do kajuty, kde je uloženo tělo, bude rychlejší obejít část vnější paluby a pak zamířit zpět dovnitř a do podpalubí.

Když jsme konečně vstoupili dovnitř, objevil se Templovi ve tváři záblesk vděčnosti. Zavřel jsem za námi dveře a vedl ho po schodišti tři patra dolů, hluboko do útrob lodi.

Spodní patra lodi se na pohled tak výrazně liší od částí obývaných mnohými pasažéry, až mi často připadá, že stačí sejít jen o palubu níž a člověk má hned dojem, že se ocitl na úplně jiném plavidle. Měkké koberce a leštěné dřevo, jimiž jsou zařízeny kajuty první a druhé třídy, vystřídal hrubé podlahy a chladné kovové stěny. Namísto květovaných tapet a zarámovaných uměleckých děl zdobí chodby holé trubky a zalévá je pronikavé světlo elektrického osvětlení.

Zastavil jsem se u kovových dveří, vytáhl z kapsy klíč a uve-
dl detektiva do provizorní márnice. Kajuta, která byla zvolena pro uložení těla, nebyla ve skutečnosti o moc větší než komora. Ještě před několika hodinami byly police lemující stěny plné lůžkovin, úklidových potřeb a konzerv s jídlem, s ohledem na hygienu bylo nyní všechno přeneseno do jiných skříní nebo vyskládáno venku na chodbě.

Stůl, který sem donesli, aby bylo kam položit mrtvého, zabíral většinu stísněné místnosti a tělo bylo přikryté prostěradlem. Avšak to, co mě jako první zasáhlo po otevření dveří, nebyl nedostatek prostoru. Byl to zápach. V místnosti nebylo okno, takže do ní nemohl proniknout ani čerstvý vzduch, zaplnil ji proto zatuchlý pach mokrého oblečení. Z celého srdce jsem doufal, že půjde o naši jedinou návštěvu. O den později už by nás totiž uvítal zápach samotného těla.

Působilo to jako neuctivé místo odpočinku, popravdě jsme ho ale neměli kam jinam uložit. Podle všeho se uvažovalo o uložení těla do jedné z chladicích místností využívaných lodními kuchyněmi, to by však znamenalo obětovat příliš velké množství jídla a náš rozvrh neposkytoval dostatek času na to, abychom nechali místnost po zakotvení v New Yorku dostatečným způsobem vyčistit. Nebyla to ideální situace, avšak jak řekl Wilson – třebaže poněkud necitlivě –, do